

A lélekvándor

Peter „grin” Gervai

2010/09/14

v1.00

*Herb Ateának
aki azt hiszi, hogy nem fontos
de megint téved*

Egy

Meséljek magamról? Jó, legyen.

Utálok meghalni. Persze az oda vezető út rossz érzés, bár halálfélelmem, vagy amit ez alatt értetenél, nincsen. Nem szeretem, amikor tudom, hogy jön a fájdalom, a belső feszítés és elernyedés; ahogy a fények a szemem világán túl homályosodnak és fényesednek megint, hogy elvakítsanak vakítás nélkül és egyben éjsötétbe taszítsanak, és mindezt egyszerre az érzéssel, hogy egy szűk dobozba zuhanok bele, szorul bele testem miközben belül szétrobbanok, és a darabkáim az egész univerzumot belepik... Nem, ez nem olyasmi, amire vágyik az ember.

De halálfélelme annak van, aki azt hiszi, hogy vége lesz az életnek, hogy vége lesz a világnak számára, és fél az ismeretlentől. Én *tudom*, hogy nincs vége, és semmi ismeretlen nem követi azt. Nem követi már nagyon régen, már talán nem is tudom, mióta... mióta azok az izzó, fekete szemek tekintettek rám, vagy nem is rám, inkább belém, mélyre, belülre, ahol talán a lelkemnek kellett volna laknia.

Akkoriban fess fiatalember voltam. Gyermekként pap akartam lenni, valami hatalmas püspök talán, aki fenséges ruhájában kegyesen tanítja az ostobákat az Úr bölcsességére. Aztán persze ráébredtem, hogy az oda vezető út számomra elrettentően unalmas: a szent élet nem fért össze szilaj véremmel és duhaj kedvemmel sem. Így papi pályám gyorsan véget is ért, ellenben remek társaságra leltem az egyházi seregben, ahol azon túl, hogy igen jól tartottak minket gyakran lehetőségünk volt az engedetlen jobbágyok „rendszerbeillesztésére”, amit gyakran leányaik bántak, habár talán nem is bánták, hogy leendő gyermekeik ilyen fényes, nyalka katonáktól származzanak. Bár mit törődünk mi ezzel... élveztük az életet.

Az unalmas napokat az inkvizíció tette érdekessé. Elég gyakori volt, hogy egy-egy eretnek ellent állt az egyházi parancsnak, és ekkor minket kértek meg, hogy kísérjük be őket. Egy kis verekedés mindig jól jött, ez amolyan sport volt nálunk: aznap a kiválasztott próbálta elfogni az egyház ellenségét, és a többiek csak akkor szóltak bele, ha veszésre állt.

Az a bizonyos nap is izgalmasnak ígérkezett. Benicus atya – aki a helyi inkvizíció vezetője volt – már hónapok óta üldözött néhány megátalkodott boszorkányt, akik mindenféle sötét mágiával „gyógyították” az együgyű jobbágyokat ahelyett, hogy becsületes keresztényként imával fordultak volna az Úrhoz. Ráadásul a nép egyre jobban kedvelte őket, a kémekek szerint már a szomszéd falvakból is átjártak az erdei rejtekhelyükre, ahol bűnös dolgaikat intézték. De bizony hiába vallattak több tucat embert, egyik sem tudta pontosan megmondani, hogy merre volt ez a tanya, pedig aztán Benicus atya nagyon jól tudott kérdezni.

Végül valahogy mégis sikerült megtudni, hogy hol fognak legközelebb találkozni a boszorkányokkal páran, akik mindenféle varázsfőzetet reméltek tőlük, és a kis csapatomat bízták meg azzal, hogy fogjuk el a bűbajos asszonyokat, és lehetőleg élve vigyük őket az ítélszék elé.

Könnyű fegyverzetben lapultunk a bokrokban, és valóban, megjelentek a falusiak. Ekkor már elég késő volt, lassan közelgett az éj közepe, és a telihold is beteges fényvel világította meg a riadt emberek arcát. Vártak, és mi is vártunk. Már gyanakodni kezdtem, hogy megtudták ottlétünket, és nem jönnek, amikor egyszer csak a semmiből megjelent a tisztáson egy nőalak. Csuklyában volt, így csak fekete szoknyájából gondoltuk, hogy ez egyike lehet a boszorkányoknak. Mindenesetre intett az embereknek, akik elindultak utána, mi pedig követtük őket.

Kanyargós, szinte láthatatlan ösvényen jutottunk el végül egy tisztásra, aminek végében sziklafalba mélyedő barlangok álltak, melyekben apró, sápadt, vörösös tüzek égtek. A tisztás közepén egy nagyobb, sárgás, füst nélküli tűz volt, mely körül három sötét alak állt. A boszorkányok tanyája!

Hallottuk, ahogy beszélgetnek, de vártunk, hogy bizonyosak lehessünk. Nem telt bele sok idő, amikor az egyik kiemelt a tűz oldalából egy fazekat, és a tartalmát egy fa butykosba öntötte, míg egy másik elment, és valami csomaggal tért vissza. Ezek bizonyára a varázssitalok és mágikus szerek lehettek! Semmi kétség nem volt többé.

Öten voltunk, ők pedig nyolcan; de mi erős, fiatal férfiak, ők pedig fegyvertelenek... Az atya nem kívánta, hogy jobbágyokat is vigyünk, legalábbis nem említette, mi pedig nem szeretünk fölöslegesen cipekedni, így kirozottunk, és gyorsan végeztünk a férfival és a három nővel, akik a szerekért jöttek. Míg társaim tisztogattak, mi ketten a boszorkányok után vetettük magunkat. Kettő bemenekült a barlangba, a másik kettő pedig az erdő felé szaladt. Kiáltottam társaimnak, hogy a barlangra figyeljenek, míg én a fürgébbik, társam pedig a lomhább felé futott. Az övé öreg lehetett már, mert hallottam az ütést, amikor öklével leterítette. Az enyém viszont jó erőben volt, mert igencsak futnom kellett utána, de természetesen nem volt kihívás számomra. Utolértem, és elkaptam lobogó köpönyegét, és letéptem róla. Ő megállt, lassan megfordult és rám nézett.

Egy ifjú lánynak kinéző boszorka volt. Hosszú, fekete hajjal, és a holdfényben világító, fekete bogarú szemekkel. Köpönyeg nélkül igen kívánatos alakja volt, és arcra sem volt megvetendő teremtés, és bennem felgerjedt a vágy... Odaléptem, és kesztyűm lehúzva megfogtam fehér vállát... majd izzó csíkokat martak körmei arcomba. Elvakultam, de rúgtam egy hatalmasat, és ő elesett. Valamit kiáltott, és arcul csaptam nehéz bőrkesztyűmmel, hogy vére serkent. Majd rávetettem magam, és magamévá tettem.

Nem szólt többet, csak végignézett hatalmas, izzó szemeivel, ajkait pengeélesre szorítva. Talán nem is védekezett, nem tudom már, nem ügyeltem arra. Mikor befejeztem dolgomat, és visszaöltöztem, lassan, egy fatörzsnek támaszkodva felült, és akadozó hangon megszólalt:

– Bátor vitéz, köszönöm, hogy megajándékoztál testeddel, és ezért én is megajándékozlak téged, ha élve elengedsz. Bármit megkaphatsz, amit csak kívánsz. Mi a legnagyobb vágyad?

Felkacagtam, ez igazán mókás dolog volt, még soha nem találkoztam ilyen féleszű teremtéssel. És mégis, valahogy komoly, szúrós tekintetétől elgondolkoztam.

– Szóval, varázsasszony, ha futni hagylak, teljesíted minden kívánságomat?

– Nem. Egyetlen vágyadat mondd, a legfőbbet, és azt megkaphatod, ha az Úrra esküszöl, hogy élve szabadon engedsz.

Mit kívánjon egy fiatalember, aki tökéletesen elégedett életével? Óh, igen!

– Adj nekem örök életet, boszorka!

Rám nézett, és elmosolyodott, halványan, keserűen.

– Nagyot kérsz, és megkapod. Örök életet kapsz tőlem.

A kezét nyújtotta kezem felé, sürgetően. Odanyújtottam kezem, és ő megfogta, és maga felé húzott. Két kezébe fogta kezemet, és belém nézett.

A tekintete égetett, és megfagyasztott; földbe gyökereztem, és feneketlen kútba zuhantam, kővé váltam és szélként pörögtem, és csak nézett, nézett rám. Földre rogytam, megszédülve. „Mégmérgezett a kígyó!” – gondoltam, de aztán tisztult ismét a világ, és mire magamhoz tértem, ő is a lábain állt, bizonytalanul. Elindult az erdő mélye felé, és én nem mozdultam. Mielőtt végleg eltűnt, megszólalt.

– Emlékezz rám, emlékezz mit tettél. Örökké emlékezz! – azzal eltűnt a rengetegben.

Kettő

Bizonytalanul támolyogtam a tisztás felé, sokáig tartott talán, míg odaértem... nem tudom. Elveszítettem érzékelésem javát, és néha csak homályosan sejtettem: hová megyek. Mire odaértem, társaim már elvégezték dolgukat. A boszorkák ott heverték a tűz körül, eszméletüknél. Így palást nélkül látható volt a két öregasszony, ráncos arcukból reménytelen tekintetek, és mellettük egy másik ifjú leány, szinte teljesen mezítelenül de alig élve, aki láthatóan társaim elégedettségére adott okot. Miután elmondtam, hogy akit üldöztem csalárd módon cselt vetett nekem, és mire kimásztam a rejtett gödörből, már nyoma veszett, társaimmal megbeszéltük, hogy nem indulunk el éjjel, nehogy valami mocsárba vesszünk, így megvártuk a hajnalt, hogy a nap fényénél induljunk vissza, vonszolva zsákmányunkat.

Nem is ejtek több szót erről; a banyák bevallották, hogy varázsszereket készítettek, és gyönyörű máglyán végezték. Mi jót ittunk, és társaim mulattak véres csíkos orcámon, és hogy egy boszorka is le tudott rázni. Nem bántam. A bor jó volt, és elég.

Mire magamhoz tértem, ismét késő este volt, társaim persze ott hagytak az asztal alatt heverni, a fém kóválygott, a kocsmáros pedig az ital árát követeli. Arcátlan alak, ráadásul a boszorkáknál semmi pénz nem volt, így zsebemben szinte semmi nem volt. Ráadásul az mocskos nem fogadta el szavamat, hogy hozok neki pénzt (bár nem tudom, honnan hoztam volna), és biztosítékot követelt. Elveszítettem amúgy sem túl biztos önuralmam, és dulakodásba kezdtünk. Kardommal próbáltam leszúrni, de bizonytalan mozgásommal csak a kezét sikerült megvágnom. Gyomorba vágott, majd széles vigyorral hátra lépett. Elmosolyodtam: karddal a kezemben ez volt a legostobább dolog, amit tehettem. Nem is értettem. Egy szúrás és meghal.

Összerogytam. Lenéztem a gyomromból kiálló tőrre. Koszos nyele látszott csak, és ez volt az utolsó, amit még láttam, mielőtt a kintől fennakadó tekintetem a semmibe révedt volna... a... halál... a vég...

Fény. Sötétség. Szél. Szédülés. Sikoly. Csend.

Egy villámcsapás, belülről, és féltérdre rogytam. Oszlott a homály. Értetlenül néztem. Elöttem hevert a test, tőrrel hasában.

A testem.

Három

Sokáig néztem magamat, mozdulatlan heverve a koszos padlón. A vérem nagy tócsába gyűlt alattam, és lassan elérte a pallóra támaszkodó kezemet és térdeimet. Kezdtem magamhoz térni, hatalmasat sóhajtottam, majd köhögni kezdtem. Zihálva, idegenül. Szájam elé rántott kezeimet bámultam: kövér, barna, izzadt, öreg kezek. Fel akartam állni, de lábam sajgott, karom égett, mintha parázssal ütöttek volna meg. Ránéztem koszlott ingbe bujtatott karomra, melyből egy vágás mentén lassan csepegett a vér. Ahol megvágott... megvágtam... ahol...

Tükör! Keresnem kell egy tükröt. A pult felett volt egy hatalmas, csillogó fedő, odavánszorogtam, és belenéztem, és a kocsmáros visszanézett rám. Felsikoltottam volna, de hörgés lett belőle. Lerogytam ismét.

Ekkor belém villant egy tekintet emléke, a két, telihold fényét lángolva tükröző szem, ami csupasz lelkem szemlélte. Hát nem hazudott a beste állatja? Tényleg mágiát bocsájtott reám! Az örök élet... De hát miféle örök élet ez? Mi történik velem..?

Elmenekültem. Ma már másképp tennék, és ott maradtam volna élni egy békés, munkás életet, de akkor az egyetlen gondolatom: menekülni. El innen, el a szörnyűségtől, és el saját magamtól. Futottam, ki a házból, ki az utcából, csak el, messze, messze, ki ebből a világból.

– Állj, ki vagy?! – dörrent rám a kérdés. Felnéztem: egy koszos kapuőr, aki városkánk bejáratát őrizte, nézett rám mérgesen. Engem, az egyház katonáját mer kérdőre vonni?!

– Mit képzelsz magadról, te mocskos! Engedj utamra! – kiáltottam rá, és ellöktem. De ő nem esett el, pedig erőm adtam bele, hanem csak hátralépett kettőt, majd tajtékozva felordított:

– Te büdös jobbágy! – rántotta elő a kardját, és hátamban hatalmas ütést éreztem, kezeim levegőbe csaptak, szám hörögve kereste a lélegzetét, és szemeim bámulták a csillagos ég elhomályosodó pöttyeit. Lendületből arcomra zuhantam, és elborított a fájdalom, a sötétség. Fény. Forgószél. Villámcsapás. Görcs.

Nekidőltem a falnak, összegörnyedve, kardom kiesett kezemből. Öklendeztem, meglátván a kocsmáros földön heverő véres tetemét, ahova összerogytam. Lihegve tápázkodtam fel, kardomra támaszkodva. Körülnéztem: sehol senki; nem volt tanúja életem végének, vagy talán életem szállongását kellene mondanom. Meghaltam, és megint élek, és két fekete szempár követi minden mozdulatomat. Beléptem házikómba, összegyűjtöttem egy tarisznya élelmet, némi pénzt, és bevettem magam az erdőbe. Menekültem, de még nem tudtam: ki elől. És mikor később, jóval később rájöttem, még sokkal rosszabb lett minden, hiszen magam elől menekültem, de a boszorkány ajándéka – átká – soha nem engedett el.

Négy

Bolyongtam a világban. Testem középkorú volt ugyan, de lelkem ifjú, kíváncsi, és nem rogytam össze a rám testált súly alatt. Oly sok minden történt velem ezekben az időkben, hogy már nem is emlékezem mindenre. Már nem ért meglepetésként az, amikor a rablók pár napfelkelte múlva megtámadtak, és arcátlan bátorságomat bizonyosan táplálta az, hogy mikor rúgásom és ütésem hatására vezérük elvágta torkomat, a kint az a meglepedés követte, hogy életem gyilkosomként folyt tovább. Nekem való élet volt ez, bár eleinte nehezen fogtam fel, mennyire nehéz valaki másnak az életébe lépni (nem egy „társamat” kellett az Úrhoz segítenem azért, hogy meggyőzzem őket igazamról), mégis sikeres, boldog rablóéletet éltem, mely természetesen erőszakos véget ért, és én mentem tovább és tovább. Rablók és katonák, hóhérok és szeretők, urak és szolgák. Sosem szerettem nő lenni, nem tudtam elfogadni az ezzel járó életet, mégis ahogy követték egymást az évtizedek, és évszázadok megszoktam, sőt, megszerettem nőnek lenni; elfeledtem eredeti önmagam, és megtanultam az embert élni férfiban és nőben, mindkettőben élvezve az erőt és hatalmat, megélve a gyengeséget és kiszolgáltatottságot.

Az élet, az életeim során olyan dolgokat láttam, tapasztaltam, melyek egy halandónak, ha mondhatom így fennhéjázás nélkül, elképzelhetetlenek. Éltem ellenfeleim életét, apja és anyja lettem halálos ellenségeim gyermekeinek, ura feleségüknek, ágyasuknak. Megtanultam megmagyarázni a változást és tudatlanságot, ami egy új életbe érkezésem kísérte; legtöbbször erővel, néha betegséggel, máskor másként. Éles eszem megmaradt éppúgy, mint sötét emlékeim, melyek hosszú útjának végén sötét lámpásként nézett rám a boszorka szeme. Amikor lehunytam szemeimet akár fáradságomban, akár álomra hajtva fejem, mindig figyelt, bensőmet vizslatva. Megszoktam, hozzám nőtt az érzés, a folyamatos, vádlón égető tekintet. Magammal vonszoltam, végig az évek és életek folyamán.

Öt

Aki örökké él, nem fél a haláltól. Tudom, mi van az út végén, ismerem az oda vezető ösvényt, a jeleket, amikkel ki van rakva, melyek mindegyike figyelmeztet, hogy ne menjek arra. De az útnak számomra nincs vége. És ahogy telt az idő, szép lassan megértettem a boszorkány ajándékát.

Ne gondold, hogy nem próbáltam véget vetni neki. Kijátszani a mágust, aki bölcsnek képzei magát, túljárni a Sátán eszén! De ostoba az, aki magát bölcsőbbnek képzei a tudás valódi birtokosainál, és ostobaságom elnyerte büntetéseit. Valamikor még a kezdetekben vettem le magam egy sziklaoromról, nevetve a szélben, és mámoros örömben, hogy ím hát: nincs gyilkosom, és lelkem megszabadul az örök teher alól! De csak azt láttam, hogy közeleg felém a pengeéles szikla, és sikoltottam, és életem és életeim peregtek szemem előtt, és csapkodó testem nekicsapódott és a kín leírhatatlanul elborított és uralma alá vett. És a halál fénye és árnyéka, kavargása után egy fának dőlve álltam, fejszém-mel kezemben.

Fondorlatos szuka volt az izzószemű, vagy talán a lelkem találja meg útját és helyét, és éli tovább örökkön tartó útját. Szépen lassan rájöttem hát, hogy a hozzám legközelebb eső testből üldözöm el lelkét, és foglalom el annak helyét, legyen az bárki: bűnös vagy ártatlan, férfi, nő vagy épp gyermek. Mert gyermek is voltam megint, rácsodálkozva a világra olyan szemmel, mely még hatalmasnak lát mindent és olyan lélekkel, mely kicsiny pondróként szemléli a halandók rövidke életét. És mégis: benne élni mindig egy újabb világ, egy új lehetőség.

Sok idő telt el, míg eljutottam odáig, hogy értelmet keressek életemnek. Amíg menekülsz, nem érsz rá azzal foglalkozni, hogy mi a helyes, mi a jó. Lassan megértettem: nincs menekvés, mert aki üldöz, az bennem él, és soha nem tudok megszabadulni tőle. Amikor ezt megértettem, belefáradtam abba, hogy hajszoljam az újabb életeket, vagy hogy épp jelentéktelenül elégedetten próbáljak élni csak azért, hogy úgy tegyek, mintha öregségemre a koporsó várna engem is, nem pedig egy ütés a tarkómon, vagy egy üveg egy kocsmái verekedés során.

Új célt kerestem magamnak.

Hat

Öklömmel megdöngettem a jeltelen ajtót. Belülről egy közönséges szicíliai paraszt akcentusával szól ki valaki:

– Ki az?

– Puzzolo vagyok, a Donhoz jöttem. – válaszoltam.

Kinézett a nyíláson, majd kinyitotta az ajtót. Nagy darab, durva paraszt volt, kezében ócska revolver. Intett, hogy menjek beljebb, és én bementem. Csinos kis kerten át haladtunk, fel a téglaszín lépcsőkön egy nagy terembe, ahol Don Sleale várt rám. Nem mindennapi dolog az, amikor az ellenséges klán feje csak úgy besétál a legnagyobb hatalmú Cosa Nostra vezetőhöz, és ezt már a szinte udvarias motozás is jelezte a bejáratnál, amit két hallgatag, de jelentősen felfegyverzett katona végzett el. A Donon kívül a két katona foglalt helyet a szoba két oldalán levő ablakoknál, ő pedig az asztal végén ülve várt rám. Leültem.

– Signore Puzzolo, minek köszönhetem megtisztelő látogatását? – nézett rám vizslató szemekkel.

– Don Sleale, bizonyára tudja, hogy ki vagyok, ezért engedje meg, hogy előre is elnézését kérjem a furcsa kérdésemért. Mondja meg nekem: tiszteli Ön az emberi életet?

A Don arca megfejthetetlen kifejezést vett fel, ami valahol az értetlenség, a csodálkozás, a düh és a kíváncsiság keveréke volt, és elgondolkozott a kérdésemén.

– Mi tiszteljük az életet, signore, nekünk szigorú etikai elveink vannak. – oktató hangsúlyát nem lehetett nem észrevenni, utalván azon szervezetre, melynek fejeként irányítottam a déli tartományok leszámolási hadműveleteit, profi bérgyilkosokkal, egészen addig, míg egy katasztrofális balesetben az embereim nagy része bent égett egy hatalmas raktárban kitört tűzben, melyet a hírek szerint egy rivális banda okozhatott. Egy ideje rendszeresen hallani lehetett olyan esetekről, amikor a legvéresebb szervezetek leszámolásaiban úgy hullottak az emberek, mint a legyek.

– Mi is történt pontosan Veronában, március végén? – a kérdés arcátlanságát talán semmi sem jelezte jobban, mint a Don arcának árnyalatváltozása.

– Az üzletben is van etika, signore, és nem engedhetjük meg, hogy valaki azt gondolja, hogy bennünket be tud csapni. Nem engedhetjük meg, hogy az emberek azt képzeljék: büntetlenül lehet ujjat húzni velünk.

– Mégis talán nem az élet tiszteletét jelzi az a leégett iskola, benne a gyermekekkel?

A Don felugrott, és magából kikelve ordított:

– Nem egy Amerikából szökött szeszcsempész fogja nekem megmondani, hogy mit tehetek és mit nem! A bosszú mindig jogos! Hogy van képe idejönni, és megkérdőjelezni azt, hogy...

Felálltam, és elindultam felé. A két katona megmozdult, és az egyik rám kiáltott:

– Álljon meg!

– Mit képzelsz magadról...? – kiáltott a Don, mikor előhúztam kabátom ujjából egy hosszú, vékony pengét. Az egyik katona gyorsabb volt, és mire szűrni tudtam volna, már lőtt. Csodálatosan célzott, ügyes gyerek.

Csattanás, villámcsapás, forgószél, sikoly, csend. Görcsös levegővétel. Sóhaj.

A vére a kezemre fröccsent. Letöröltem. Lenéztem a testére, és belerúgtam.

– Mocskos kutya! Takarítsátok el. – a két ember kihúzta a testet. Leültem, hátradőltem. Ez is sikerült. Lássuk, mi legyen a következő lépés?

Hét

A szervezet nagy volt, és csempészett mindent, amit csak lehetett. Fegyvereket Irakba, drogot Németországba, gyerekeket Olaszországba, olajat, hamis pénzt, amit épp lehetett. Elpusztíthatatlan volt, mint ahogy Fedor Ubijca is, aki még a KGB-nél töltötte tanulóéveit. Mindenütt voltak üzletfelei: a Kremlben, a helyi vezetők között, az üzletembereknél, és természetesen a külföldi bűnszervezeteknél is. Számtalan hidegvérű gyilkosság volt számlájukra írható, a civilizált világban az Ubijcára kiszabott vérdíj komoly vagyonnak számított, mégsem volt senki, aki jelentkezett volna érte. Az ellene irányuló merényletek is sikertelenek voltak.

Günther Schinder valaha nagy név volt a szakmában, már ha a drogkereskedelmet szakmának tekintjük. Egy ideje rájárt a rúd: a emberei sokszor lebuktak, szállítmányokat veszített el, és számos partnerének igen nagy összegekkel tartozott. Régi kapcsolatokat ápolt Ubijcával, így nem volt meglepő, amikor jelentkezett egy találkozót kérve. Persze mire odáig jutottam, már egy madártoll sem volt, amivel megsuhinhattam volna az orosz maffia egyik vezérét, de már régen megtanultam, hogy a végén mindig én nyerek. Vagy legalábbis – méltam el, míg a négy marcona orosz között sétáltunk végig a szűk folyosókon – én túlélek, akár nyerek, akár nem.

Ubijca szobája egy orosz kastély belsejére emlékeztetett: arany, vörös bársony, bőr, csillogó kristálycsillárok. Nem is szoba volt ez, inkább egy terem, ahol hatalmas mahagóni asztalnál ült Ubijca, és épp lecsukta laptopját. Felnézett.

– Nahát, Günther, milyen meglepetés, hogy épp erre jártál... – mondta gunyorosan. – Nincs kedved esetleg megkóstolni ezt a kiváló, angol whiskyt, amivel Herr Oberpuppe ajándékozott meg tegnap?

– Tudom, hogy tárgyalnak Oberpuppével, Ubijca, de nem ezért jöttem.

– Pedig jó lenne, ha foglalkozna velem, mivel azt híresztelik, hogy maga egy szállítmányt véletlenül elvesztett, és ezért Hans barátunk kissé ideges mostanában.

– Én a türkmén fegyverek miatt jöttem. – Ubijca erre felvonta szemöldökét.

– Arról volt szó, hogy ezt csereügyletben bonyolítjuk, Günther. Ti leszállítjátok az árut, mi cserébe leszállítjuk az afgán drogokat nyáron. Ezen nincs mit megbeszélni.

– Nekem pénz kell, Ubijca, méghozzá most. Maga is tudja, ne tegyen úgy, mintha nem.

– Nincs pénz, Günther, csere van. A maga gondja, ha nem rendelkezik megfelelő üzleti tervvel. Nem az én gondom, ha nem tudja fizetni az adókat. – Ubijca vigyorogva szürcsölte az italát.

– Szeretnék változtatni, pénzre van szükségem. – mondtam felállva.

– Nincs változtatás, és ez az utolsó szavam.

Odaléptem hozzá, mire ő is felállt, és rám nézett.

– Mit szeretne, Günther? – ránézett előbb az egyik, majd a másik oldalra, ahol a négy testőr rám irányította fegyvereit. – Meg akar fojtani? – vigyorgott.

– Rohadt szukafattyá! – kiáltottam, és állon vágtam.

Lövés? Semmi, majd egy ütés a bordámon. Még egy. Az oroszok módszeresen beledolgoztak a földbe, majd félreálltak. Ubijca állat simogatva odasétált.

– Günther, maga nem normális. Azt tudja, hogy innen nem jut ki élve?

– Kicsinállak, te rohadék! Lógsz nekem a pénzzel, és a hátam mögött tárgyalasz az ellenségeimmel! Azt képzeled, hogy ezt megúszod?!

Ubijca úgy nézett rám, mint egy kibelezett, kétféjű kutyaembrióra, ami formaldehydben úszkál egy üvegben.

– Te, Günther, te most tényleg itt fekszel előttem összeverve, vagy épp pisztolyt szorítasz a fejemhez? Bizonyosan az utóbbi lehet, abból ítélve, amit mondasz. De úgy gondolom, hogy ha mégsem, akkor most megkérem a fiúkat, hogy kísérenek le az alagsorba, és hagyjanak egy kicsit gondolkodni. Néhány hónap múlva beszéljünk erről újra, jó?

„Ez nem megy valami fényesen.” – gondoltam magamban. Valahogy nem így terveztem a dolgot. Alig élek, így nem fogok tudni senkit sem kicsinálni, ezek meg pontosan tudják, hogy fegyvertelen vagyok, és nem fognak lelőni. Azt hiszem, ezt a tervet jobban át kellett volna gondolnom. Talán ha bedühítem...

– Hogy pusztulnál el, te kurvafia tetves paraszt! – ordítottam olyan ékes orosz-sággal, mely nem lett volna túl hihető Schinderről, ha bárki is gondolkozott volna ott és akkor ezen. Azonban Ubijca csak kissé vörösödött el, és kezét visszadugta a pisztolyáról a zsebébe.

– Úgy gondolom, hogy nem szép dolog ilyet mondani. Igor barátom gyermekként orvos szeretett volna lenni – mutatott az egyik nagydarab, kopasz fegyveresre –, így bátran állíthatom, hogy a legmegfelelőbb lesz arra, hogy szakszerűen megszüntesse a bajaink forrását. Igor, légy olyan kedves Herr Schinder nyelvét eltávolítani, mert ez megzavarja az üzleti életét. De persze lássuk be, Günther, hogy ilyen durva környezetben nem várhatjuk el Igortól, hogy az érzéstelenítésnek is mestere legyen...

Azt hiszem, ez egy igen ostoba ötlet volt tőlem. Kezdtem azon elgondolkozni, hogy talán mégsem kellett volna Ubijcával próbálkoznom; talán még több tapasztalatra lett volna szükségem.

– Meg fogsz döglenni. – mondtam megvetően.

– Teljesen bizonyosan. – bólogatott Ubijca. – Mindössze annyi, hogy nem te leszel az oka. Ebben a helyzetben beláthatod, hogy nem sikerülhet minden. Senki sem él örökké...

Kissé döbbent arccal nézte, amikor legyűrhetetlen nevetésben törtem ki, és vállvonva utasította az embereit, hogy vigyenek. Még akkor is nevettem, mikor a folyosón mentünk.

De tényleg nem volt jó ötlet, beláttam hamarosan. Igor lelkes, érzéketlen tuskó, és jelentős ideig tartott neki, míg elvégezte a rá bízott feladatot. Nem maradt túl sok időm arra, hogy örüljek a nagy mennyiségű vérnek, ami testem elhagyta, és hogy elgondolkozzak azon, hogy mennyire megérdemelné majd Igor, ami történik velem, ha esetleg szerencsém van, és nem élem túl a műtétet. Többször elájultam, majd magamhoz tértem. A legutolsó ájulásból Igor vállveregetése ébresztett.

– Na jóéjt, dumazsák. – mondta röhögve, és rám zárta a vasajtót.

Másnap lázas lettem, harmadnap görcseim voltak. Adtak vizet, de kihánytam. Leöntöttek. Mindegy. Estére forgott a szoba, hánykolódtam, majd egy ordítással elhagytam testemet. Fény–sikoly–csend–villám–görcs–

Felegyenesedtem. Gyors leltár: fegyver a kezemben, másik az övemben. Jó jel. Valaki jön.

– Mi van Sztjopa? Gyere már! – Igor az. Bólintok, követem. Felfelé megyünk, ez is jó jel.

Odaérünk egy ismerős, hatalmas ajtóhoz. Benyit, megyek utána. Ubijca nincs bent. Álldogálunk hármasban. Várunk valamire.

Nyílik az ajtó, bejön a negyedik testőr. Mögötte Ubijca. Odalép hozzánk, beszélni kezd, de nem figyelek rá. Automata pisztoly a kezemben, és lőni már régóta megtanultam. Egy: Ubijca. Kettő: Igor. A harmadik orosz leüt egy puskatussal, a negyedik rám lő. Meghalok. Kavargok.

A földön fekszenek hárman, az orosz a puskát még Schinder fejéhez fogja, és tanácstalanul pillant a halott Ubijcára. Őt is lelövöm.

Lábdobogás. Nem szeretnék magyarázkodni. „Ez egy ilyen nap.” – sóhajtok, és fejbe lövöm magam.

Nyolc

– Szóval szuperhős akartál lenni? Kicsinálni a rossz embereket?

– Egész jó voltam, nem? Az elmúlt majdnem száz évben elég sok megmagyarázhatatlan baleset történt bűnözőkkel.

– Erőszak erőszak ellen? Szerinted ez jó így?

– Valakinek ezt is meg kell csinálnia, és ezek a férgek sebezhetetlenek voltak. Én meg tudtam tenni.

– És jó volt így élni?

– Volt értelme, úgy éreztem. Segítettem a világon. Talán ami rosszat tettem fiatalkoromban, már ha az ember gondolhat így az életének első pár száz évére... – mosolyogtam, amennyire ez lehetséges volt.

– És most? Elfogytak? Nincs több rossz ember?

– Én fogytam el. Elfáradtam. Elfáradtam abban, hogy élveztem a életet, elfáradtam abban, hogy nyugalomban éltem, elfáradtam abban, hogy harcoltam magamért és másokért. Erőszak, erőszak, mindegyik csak a harc és szenvedés. Ez az egész életem. Nem tudok másokra többet úgy nézni, hogy normális életet tudjak élni; nem tudok beilleszkedni úgy, hogy tudom, hogy ismét valakit megölök, vagy engem öl meg valaki, hogy aztán megint kezdjem előlről. Újra nem.

– Mondd, milyen meghalni?

– Olyan... nem is tudom. Tudom, hogy milyen érezni, hogy jön. Tudom, hogy utána jön a sóhajtás... De hogy a halál... Olyan, mintha egyszerre minden látszana és hallatszódna, miközben sötét és csend van... De talán csak nekem ilyen, talán másnak más. Nem tudom.

– Akkor is, amikor öreg vagy, és egyszerűen csak elalszol?

Ránéztem, ő meg őszintén, kíváncsian nézett rám a nagy, fekete szemeivel. Megdöbbsentem, mert ezen még soha nem gondolkoztam el. Megijesztett.

– Nem tudom. Soha nem voltam öreg. Én mindig... mindig erőszakkal haltam meg. Vagy balesetben. De csak úgy...

– Soha?

– Soha.

Elgondolkozott, fejét oldalra billentve. Majd rám mosolygott:

– Akkor az a legnagyobb vágyad, hogy utána ne ébredj fel?

– Igen, az egyszerű lenne.

– Lehet, hogy ha megpróbálsz erőszak nélkül, sikerül? – a biztatás fénylett szemeiben, válaszomra várva.

– Próbáljuk meg... – suttoztam.

– Rendben, Apa, próbáljuk. És köszönöm, hogy elmesélted.

Kézen fogva sétáltunk vissza a házba. Egy egész élet áll előttem, hogy veletek lehessenek. És a szemeid, a fénylő, fekete szemeid vigyázzák álmomat.